

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0108 van 4 februari 2014
in de zaak 1011/0326/A/8/0281

In zake: de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Gerald KINDERMANS
kantoor houdende te 3870 Heers, Steenweg 161
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **LIMBURG**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
de heer [REDACTED]

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 8 december 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 28 oktober 2010.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt van 1 juli 2010 verworpen.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor de bouw van een jongveestal.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel aan de derde kamer werd toegewezen, werd op 27 november 2013 aan de achtste kamer toegewezen.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 december 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Geert DE WOLF heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gerald KINDERMANS die voor de verzoekende partij verschijnt, de heer [REDACTED] die voor de verwerende partij verschijnt, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 11 mei 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor de bouw van een jongveestal.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'Hasselt-Genk', vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 april 1979 in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen.

Het perceel is ook gelegen binnen de grenzen van het op 28 februari 2008 bij ministerieel besluit goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. [REDACTED] en omgeving', meer bepaald in een agrarische bedrijvenzone en agrarisch gebied met landschappelijke waarde. Het is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Over de aanvraag wordt er geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling brengt op 27 mei 2010 een gunstig advies uit.

De brandweer van de stad Hasselt brengt op 10 juni 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt weigert op 1 juli 2010 de gevraagde stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

De verzoekende partij tekent tegen die beslissing op 19 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 3 september 2010 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 21 september 2010 beslist de verwerende partij op 28 oktober 2010 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Overwegende dat het landbouwbedrijf gelegen is in het bijzonder plan van aanleg BPA [REDACTED] en omgeving’, goedgekeurd bij ministerieel besluit van 28 februari 2008;
dat de percelen gelegen zijn in een agrarische bedrijvenzone (artikel 7), een agrarisch gebied met landschappelijke waarde (artikel 6) en natuurontwikkelingsgebied (artikel 3);

Overwegende dat de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening onder artikel 4.4.1 bepaalt: ‘In een vergunning kunnen, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelsafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de gebruikte materialen.

Afwijkingen kunnen niet worden toegestaan voor wat betreft:

1° de bestemming;

2° de maximaal mogelijke vloerterreinindex;

3° het aantal bouwlagen.’;

(...)

Overwegende dat de inplanting van de stal en bijkomende betonverharding te toetsen is aan het geldend BPA;

dat de werken zich situeren in agrarisch gebied met landschappelijke waarde (artikel 6);

dat het BPA in deze zone een bouwverbod voorziet voor het oprichten, verbouwen of vervangen van om het even welk gebouw of constructie en voor het uitvoeren van bouw-, wegenis-, infrastructuur- en verhardingswerken met uitzondering van de vergunningsplichtige werken opgesomd onder punt 6.2;

dat het oprichten van een stal en het plaatsen van een betonverharding niet onder de bepalingen van artikel 6.2. vallen; dat voor deze werken geen uitzonderingsmaatregel opgenomen is in het BPA;

dat het BPA onder 2.3 van de voorafgaande bepalingen ‘uitzonderingen verboden en vergunningsplichtige werken voorziet;

dat de uitzonderingsmaatregel enkel betrekking heeft op activiteiten die kaderen binnen de randvoorwaarden zoals bepaald in het natuurbehoudsdecreet en latere versies en uitvoeringsbesluiten hiervan; dat het o.a. de opname van de activiteiten in een goedgekeurd bosbeheersplan, beheersplan natuurreervaten, landinrichtingsplan, ruilverkavelingsplan, e.a. betreft;

Overwegende dat de afwijkingsmogelijkheden van artikel 4.4.1 van de Vlaamse Codex RO niet van toepassing zijn; dat de gevraagde werken niet kunnen beschouwd worden als een beperkte afwijking;

Overwegende dat artikel 4.4.9 van de Vlaamse Codex RO niet van toepassing is;

dat bij de laatste wijziging van de Codex (B.S. 9/08/2010) de term ‘plannen van aanleg’ gewijzigd is in ‘gewestplan’;

dat artikel 4.4.9 vóór de wijziging van de Vlaamse Codex in de mogelijkheid voorzag van: om af te wijken van bestemmingsvoorschriften van plannen van aanleg indien het aangevraagde kan worden vergund op basis van de voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen in de bijlage bij het besluit van 11 april 2008 betreffende de typebepalingen (de zogenaamde “clichering”);

dat door in het algemeen te verwijzen naar “plannen van aanleg” destijds (ongewild) de deur opengezet werd om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften van BPA’s; dat aangezien de decreetgever enkel de mogelijkheid wilde voorzien om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen, de algemene verwijzing naar “plan

van aanleg” in artikel 4.4.9 VCRO nu vervangen is door “gewestplan”;

Overwegende dat vanuit de thans vigerende regelgeving ruimtelijke ordening derhalve geconcludeerd moet worden dat indien een bijzonder plan van aanleg een bouwverbod oplegt voor een bepaalde zone, in casu het agrarisch gebied met landschappelijke waarde, daar niet van kan afgeweken worden door de vergunningverlenende overheid; dat het college van burgemeester en schepenen van Hasselt deze strenge ordening van het gebied “■■■■” gewild heeft om het open karakter ervan te bewaren, en dat deze visie bekrachtigd is door de minister;

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat de tijdigheid van het beroep betreft

De bestreden beslissing is met een aangetekende brief van 8 november 2010 aan de verzoekende partij betekend. Het verzoekschrift is met een aangetekend brief van 8 december 2010 ingediend.

Daaruit volgt dat het beroep binnen de in artikel 4.8.16, §2, 1° a VCRO bepaalde vervaltermijn van 30 dagen is ingesteld.

B. Ontvankelijkheid wat het belang van de verzoekende partij betreft

De verzoekende partij beschikt als aanvrager op grond van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang bij het beroep.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift omdat het ‘enig middel’ niet aan artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO zou voldoen:

“ ...

In casu beperkt de verzoekende partij zich in haar enig ‘middel’ (...) tot de loutere betwisting van de (...) nochtans glashelder gemotiveerde overwegingen, zonder daarbij inhoudelijke argumenten ter weerlegging ervan aan te brengen.

De verzoekende partij doet zelfs geen poging om concreet aan te tonen waarom de (...) opgegeven motieven onjuist of onredelijk zouden zijn.

Daarnaast bevat het verzoekschrift ook verschillende passages die geen feitelijke noch juridische relevantie hebben, meer bepaald de argumenten inzake de bezwaren tegen het BPA en inzake de nood aan professionele landbouw.

Als orgelpunt geeft de verzoekende partij op pagina 6 t.e.m. 8 een uiteenzetting over de

inhoud en draagwijdte van de wettelijke motiveringsplicht en het motiveringsbeginsel, met algemene verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State en rechtsleer hierover, zonder evenwel ergens concreet aan te geven op grond waarvan zij van oordeel is dat de motiveringsplicht in dit dossier zou geschonden zijn. Haar theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht worden immers op geen enkele wijze toegespitst en geconcretiseerd op het bestreden besluit. De uiteenzetting kan op dit punt dan ook niet worden beschouwd als een ontvankelijk ‘middel’ (...).

Het enig ‘middel’ is bijgevolg manifest onontvankelijk waaruit ook de onontvankelijkheid van het verzoekschrift zelf volgt.

...”

2.

De verzoekende partij repliceert in de wederantwoordnota als volgt op de exceptie:

“ ...

Het is uiteraard niet omdat verzoekende partij een uitvoerige weergave geeft van de rechtspraak en rechtsleer met betrekking tot de wettelijke motiveringsplicht en het motiveringsbeginsel dat dit zou betekenen dat in het verzoekschrift geen concrete elementen zijn weergegeven die een inhoudelijke betwisting inhouden met betrekking tot de bestreden beslissing.

In de toelichting van het middel op pagina 4 van het verzoekschrift en zoals hiervoor aangehaald wordt zeer gedetailleerd ingegaan op de concrete gegevens van de vergunningsaanvraag

De antwoordnota van de deputatie geeft eerder de indruk dat het verweer (...) een identiek en stereotiep antwoord is dat klaarblijkelijk wordt geformuleerd bij ieder verzoekschrift tot nietigverklaring dat wordt neergelegd.

Verzoekende partij gaat zeer uitvoerig in op de verschillende artikels van het BPA en past deze artikels toe op de omstandigheden van het dossier.

Verzoekende partij begrijpt niet hoe de deputatie erbij komt dat er geen concrete elementen worden weergegeven.

Het is overigens juist dat verzoekende partij problemen heeft met de formulering van het BPA, gelet op de discussies die voorafgegaan zijn aan het tot stand komen van het BPA.

...”

Beoordeling door de Raad

In het middel stelt de verzoekende partij de toets in de bestreden beslissing van de aanvraag aan het bijzonder plan van aanleg ‘nr. [REDACTED] en omgeving’ (vervolgens: het BPA) aan de orde. De verzoekende partij voert aan dat haar aanvraag wel degelijk aan artikel 6.1 en artikel 6.2.1 van het BPA voldoet en dus in het agrarisch gebied met landschappelijke waarde planologisch toelaatbaar is. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij daarbij dat ze ten onrechte artikel 2.3 van de voorafgaande bepalingen van het BPA op haar aanvraag heeft toegepast. De verwerende partij slaagt erin om op die kritiek een inhoudelijke repliek te geven.

Het middel bevat afdoende, concreet omschreven wettigheidskritiek om ontvankelijk te zijn. In de mate dat het middel daarnaast ook opportuniteitskritiek zou bevatten of zich in abstract-theoretische, niet concreet op de bestreden beslissing betrokken kritiek zou verliezen, leidt dat tot de niet-ontvankelijkheid van die kritiek, maar niet van het middel als dusdanig en dus evenmin van het verzoekschrift.

De exceptie is ongegrond.

D. Ontvankelijkheid wat het voorwerp van het beroep betreft

De verzoekende partij vordert, naast de vernietiging van de bestreden beslissing, dat de Raad voor recht zegt *‘dat de vergunning wordt verleend overeenkomstig de stedenbouwkundige aanvraag, zoals deze bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Hasselt werd gedaan met betrekking tot het bouwen van een jongveestal (...)’*.

Zoals blijkt uit artikel 4.8.1, tweede lid en artikel 4.8.3, §1 VCRO spreekt de Raad zich als administratief rechtscollege uit over beroepen tot vernietiging van onder meer vergunningsbeslissingen, dat wil zeggen in laatste administratieve aanleg genomen uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen betreffende de afgifte of de weigering van een vergunning. Is de bij hem bestreden beslissing onregelmatig, dan spreekt de Raad de vernietiging daarvan uit.

De Raad is dus geen orgaan van actief bestuur dat zich in de plaats van de verwerende partij mag stellen om zich opnieuw over de aanvraag van de verzoekende partij uit te spreken. Evenmin heeft de Raad de bevoegdheid om de verwerende partij een injunctie te geven om een gunstige beslissing over de aanvraag te nemen.

Het verzoekschrift is maar ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de vernietiging van de bestreden beslissing vordert.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij ontleent een enig middel aan de schending van het BPA nr. 135 ‘Herkenrodebos en omgeving’, meer bepaald punt 2.3 van de voorafgaande bepalingen ‘uitzonderingen verboden en vergunningsplichtige werken’, artikel 4.4.9 VCRO, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en aan de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel.

Het middel wordt als volgt ontwikkeld:

“ ...

Doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het oprichten van een stal en het plaatsen van een betonverharding niet onder de bepaling van art. 6.2. van het BPA vallen en dat voor deze werken geen uitzonderingsmaatregel genomen is in het BPA en dat het BPA onder 2.3 van de voorafgaandelijke bepalingen ‘uitzonderingen verboden en vergunningsplichtige werken’ voorziet en dat de uitzonderingsmaatregel enkel betrekking

zou hebben op activiteiten die kaderen binnen de randvoorwaarden zoals bepaald in het natuurbehoudsdecreet en latere versies en uitvoeringsbesluiten hiervan en dat o.a. de opname van de activiteiten in een goedgekeurd bosbeheersplan, beheersplan natuurreservaten, landinrichtingsplan, ruilverkavelingsplan e.d. betreft, terwijl verzoeker van mening is dat punt 2.3 van het BPA hierop niet van toepassing is en de aangehaalde argumentatie met betrekking tot artikel 6.2.1. volledig geldig en van toepassing blijft.

TOELICHTING BIJ HET MIDDEL

Dat de aanvraag immers voldoet aan de bestemming (art. 6.1) en dat de aanvraag ook voldoet aan art. 6.2.1, gezien er een harmonisch geheel is, er een beplantingsplan en inrichtingsplan is en er een positief advies is van de afdeling Land;

Dat artikel 2.3 van het vermelde BPA stelt dat volgende werken niet zijn toegelaten omdat ze niet verzoenbaar zijn met het karakter, waardevolle kenmerken, bestemming en gebruik van het natuurgebied met boskarakter: het oprichten van om het even welk nieuw gebouw of nieuwe constructie, zelfs uit niet duurzame materialen, die op de grond is ingebouwd, aan de grond bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, ook al kan zij uit elkaar genomen worden, met uitzondering van de vergunningsplichtige werken, opgesomd onder punt 2.2;

Dat voorbij gegaan wordt aan het feit dat het BPA werd goedgekeurd ondanks aanhoudend bezwaar van verzoeker door het stadsbestuur en door de Vlaamse Regering;

Dat op dat moment zich reeds een stal en sleufsilo's bevonden buiten de contouren van de bedrijvenzone, aangeduid in het BPA;

Dat de aangevraagde stal buiten de bedrijvenzone volgens het BPA in overeenstemming is met de basisbestemming van de grond volgens het gewestplan en derhalve voldoet aan de algemene regels die gesteld worden;

Dat deze algemene regels van toepassing zijn als men niet wenst af te wijken van de toegelaten en verboden werken, hetgeen door verzoeker wordt gewenst;

Dat de verwijzing naar art. 2.3 van de voorafgaandelijke bepaling hier niet van toepassing is, aangezien art. 2.3 enkel slaat op natuurmaatregelen en niet op gebouwen;

Dat alle structuurplannen de nood aan professionele landbouw bevestigen, rekening houdend met de omgeving van de betrokken percelen en de omgeving;

Dat verzoeker een jonge landbouwer is die een modern bedrijf uitbaat en derhalve nood heeft aan groeimogelijkheden om tot aan zijn pensioenleeftijd verder te kunnen werken;

Dat hij één van de laatste landbouwers is in de zone van het BPA en daardoor één van de laatste zekerheden om beroepslandbouw te garanderen, terwijl andere bedrijvenzones groter zijn dan de bestaande bebouwing;

Dat enkel in het geval van verzoeker de bedrijvenzone kleiner is dan de bestaande bebouwing;

Dat ten onrechte door de deputatie toepassing gemaakt wordt van art. 2.3 van de voorafgaandelijke bepalingen van het BPA;

Dat ook ten onrechte wordt gesteld dat art. 4.4.9 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet van toepassing zou zijn;

Dat het trouwens op te merken valt dat de beslissing van de deputatie nauwelijks gemotiveerd is;

Dat niet wordt gesteld op welke gronden de deputatie zich beroept om te stellen dat artikel 2.3 van het BPA van toepassing zou zijn;

Dat evenmin wordt gemotiveerd waarom art. 4.4.9 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet van toepassing zou zijn;

Dat enkel wordt gesteld dat vanuit de thans vigerende regelgeving ruimtelijke ordening geconcludeerd moet worden dat indien een bijzonder plan van aanleg een bouwverbod oplegt voor een bepaalde zone, in casu het agrarisch gebied met landschappelijke waarde, daar niet van afgeweken kan worden door de vergunningverlenende overheid;

Dat de deputatie voorbijgaat aan het feit dat deze voorafgaandelijke bepalingen enkel betrekking hebben op natuurmaatregelen en niet op gebouwen;

Dat tenslotte gesteld werd dat het college van burgemeester en schepenen deze strenge ordening van het gebied [REDACTED] gewild heeft om het open karakter ervan te bewaren en dat deze visie bekrachtigd werd door de minister;

Dat nochtans zeer duidelijk uit de voorafgaandelijke opgestelde documenten blijkt dat rekening werd gehouden met de bezwaren die namens verzoeker werden ingediend;

Dat verzoeker van mening is dat het niet de bedoeling van het BPA kan geweest zijn om iedere ontwikkeling van zijn bedrijf volledig onmogelijk te maken;

De materiële motiveringsplicht is een beginsel van behoorlijk bestuur en betekent dat beslissingen gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn. De materiële motiveringsplicht impliceert dat de motieven kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief kunnen dragen en verantwoorden. Wat de kenbaarheid betreft volstaat het in het kader van de materiële motiveringsplicht dat deze motieven terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Verzoeker beroept zich verder op volgende rechtspraak en rechtsleer:

De motiveringsplicht houdt ook in dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de beslissing zelf moeten terug te vinden zijn.

Een administratieve beslissing dient ook te voldoen aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Met deze wet wordt de van oudsher bestaande materiële motiveringsplicht van het bestuur aangevuld met een formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen

uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet, naar luid van hetzelfde artikel, de motivering “afdoende” zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De raad van state heeft aanvaard dat ook een indirecte vorm van motivering kan worden toegepast doordat men in de motivering naar andere stukken verwijst. Dit kan echter enkel wanneer cumulatief aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht hetzij voor de beslissing is genomen, hetzij samen met de eindbeslissing;*
- het stuk waarnaar verwezen wordt moet zelf afdoende gemotiveerd zijn*
- de voorstellen of adviezen moeten worden bijgetreden in de uiteindelijke beslissing*
- er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn (HUBEAU, B. en POPULIER, P., Behoorlijk ruimtelijk ordenen. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, Brugge, Die Keure, 2002, nr. 32, p. 71 met verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State aldaar)*

Wordt het advies niet gevolgd of bestaan er tegenstrijdige adviezen, dan maakt een loutere verwijzing naar een advies geen uitdrukkelijke motivering uit. Uit de bestuurshandeling moet dan duidelijk de redenen blijken waarom het advies niet werd gevolgd (MAST, A., DUJARDIN, J., VAN DAMME, M., en VANDE LANOTTE, J., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 784, p. 692-693)

Het is duidelijk dat de motivering “afdoende” moet zijn. De term afdoende vereist dat de motivering meer is dan een loutere stijlformule. De motivering moet pertinent zijn. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Dit impliceert dat de motieven, die kenbaar moeten worden gemaakt, moeten beantwoorden aan de realiteit, en draagkrachtig zijn, m.a.w. de beslissing effectief verantwoorden (VAN ORSHOVEN, P. “De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen”, R.W., 1991-1992, 488).

De raad van state heeft in dit verband geoordeeld dat iedere beslissing van het bestuur op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte moeten aanwezig zijn, doch die daarenboven pertinent moeten zijn, en de beslissing verantwoorden (R.v.St. VAN BLADEL, nr. 37.043, 22 mei 1991). Uw Raad heeft trouwens steeds voorgehouden dat een beslissing moet steunen op feiten (R.v.St., BAETENS, nr. 9429, 5 juni 1962), die bovendien juist moeten zijn (R.v. St., Cs PECRIAUX, nr 5606, 12 april 1957).

Het fundamentele beginsel van de motiveringsplicht eist daarenboven dat het besluit een antwoord bevat van de in beroep naar voren gebrachte argumenten. Hoewel dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State niet impliceert dat op elk individueel bezwaar wordt geantwoord, toch moet de beslissing de redenen doen kennen die haar

verantwoorden, en waaruit kan worden afgeleid o.m. waarom de in beroep verdedigde stellingen niet werden aangenomen.

De raad van state heeft reeds in meerdere arresten gesteld dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht erin gelegen is dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, ondermeer opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Het is noodzakelijk doch voldoende dat de beslissing duidelijk de redenen doet kennen die haar verantwoordt (zie oa R.v.St. BVBA GEBROEDERS DEVADDER, nr. 53.754, 15 juni 1995, R.v.St.; LOONTJENS, nr. 53.664, 12 juni 1995; R.v.St., LOMBAERT en Cons., nr. 60.146, 13 juni 1996)

Dat zulks betekent dat de motieven van de beslissing zelf tot uitdrukking dienen te worden gebracht aangezien uit de rechtspraak van de Raad van State valt af te leiden dat een formele motivering van een bestuurshandeling vereist is ondermeer als het een bestuurshandeling betreft met een quasi-jurisdictioneel karakter (R.v.St., STEEMAN, nr. 20.538 van 22 juli 1980; R.v.St., SPAEPEN, nr. 20.539 van 22 juli 1980).

Al te gemakkelijke of oppervlakkige motiveringen (R.v.St., N.V. DE BRUYN, nr. 59.846, 4 juni 1996), algemene beschouwingen (R.v.St., nr. 48.186, DE BUS en DUCHATELET, 23 juni 1994) of een nietszeggende cliché-matige weerlegging van omstandige gedetailleerde juridische kritiek (R.v.St., nr. 49.460, UNION MINIERE, 13 oktober 1996) voldoen niet aan de motiveringsverplichting.

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering vallen niet samen met een “afdoende” motivering (VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys en Breesch, 1997, p. 79).

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn met het belang van de genomen beslissing, ze moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt en ze moet de beslissing verantwoorden.

Wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, met name wanneer het bestuur de vrijheid heeft om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze heeft tussen verschillende mogelijke beslissingen dan moet het bestuur zijn keuze verplicht verantwoorden en moeten precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (HUBEAU, B. en POPULIER, P., o.c., nr. 53, p. 76-77).

De motieven van de overheidsbeslissing moeten duidelijk, logisch en consistent zijn, aanvaardbaar zijn met het oog op recht, de feiten en het beleid. Een motivering van een besluit waarbij aan het bestuur beleidsvrijheid gelaten wordt kan enkel als draagkrachtig worden aanvaard zo daarbij aangeknoopt wordt bij een beleid. De motivering wordt derhalve aan het beleid getoetst dat vaak is neergelegd in richtlijnen en beleidsregels (VAN MENSEL, Het beginsel van behoorlijk bestuur, Mys en Breesch, 1997, p. 42-43).

Een stedenbouwkundige vergunning moet het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar overnemen conform artikel 43 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Deze verplichting ontslaat het college van burgemeester en schepenen er echter niet van zelf de zaak te onderzoeken en in de beslissing de eigen motieven tot het verlenen of het

weigeren van een vergunning te vermelden, te meer daar het college de plaatselijke situatie zoveel beter kent dan de gemachtigde ambtenaar. Wanneer de beslissing zich enkel beperkt tot het overnemen van het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar en geen eigen motieven bevat, is de formele motiveringsplicht duidelijk geschonden (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 196).

Bovendien heeft de Raad van State inzake bouw- en verkavelingsvergunningen meermaals de algemene regels herhaald dat de beslissing de juridische en feitelijke gegevens dient te vermelden waarop zij steunt en dat enkel met deze feitelijke gegevens rekening kan worden gehouden (R.v.St., SERGEANT, nr. 45.835, 27 januari 1994; R.v.St., COCHE, nr. 70.399, 17 december 1997).

De motivering waarom iets stedenbouwkundig verenigbaar is met een bepaalde omgeving of de goede plaatselijke aanleg niet verstoort, is immers per definitie een beoordeling in feite en de Raad van State moet al de feitelijke gegevens die de beslissing kunnen verantwoorden hierin aantreffen. Stijlformules zijn dan ook uit den boze (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 193).

In ieder geval kan in voorliggend geval zonder enige twijfel gesteld worden dat de precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn.

Het bestreden besluit schendt dan ook de motiveringsplicht.

...

2.

De verwerende partij antwoordt daarop als volgt:

“ ...

In het enige ‘middel’ werpt de verzoekende partij de schending op van het BPA [REDACTED] en omgeving’ en van artikel 4.4.9 VCRO, alsmede de schending van de motiveringsplicht door te stellen dat het oprichten van een stal en het plaatsen van een betonverharding door het BPA niet-toelaatbare handelingen betreffen waarvoor geen uitzonderingsmogelijkheid bestaat.

Deze beweringen zijn manifest ongegrond daar het overduidelijk is dat ons college de betreffende bepalingen uit het BPA en de VCRO op de enig mogelijke correcte wijze heeft toegepast, hetgeen ons college overigens afdoende gemotiveerd heeft in het bestreden besluit.

(...) Zo stelt de verzoekende partij dat de aanvraag voldoet aan de bestemming (artikel 6.1 BPA) en dat de aanvraag ook voldoet aan artikel 6.2.1 BPA gezien er een harmonisch geheel zou zijn, alsmede een beplantingsplan, een inrichtingsplan en een positief advies van de afdeling Land.

De verzoekende partij geeft inderdaad correct aan dat de aanvraag, gezien de situering binnen agrarisch gebied met landschappelijke waarde, moet getoetst worden aan artikel 6 van het BPA, hetgeen ook door ons college gebeurd is.

Echter, de verzoekende partij beperkt zicht verkeerdelijk tot de algemene bepalingen in artikel 6.1 en artikel 6.2.1. van het BPA. Zoals aangegeven in deze algemene bepalingen

bevat artikel 6 immers ook een uitdrukkelijk bouwverbod (artikel 6.3), zij het dat er een limitatieve lijst 'onder bepaalde voorwaarden toelaatbare vergunningsplichtige werken' is vastgelegd (artikel 6.2).

Ons college overweegt in het bestreden besluit aldus geheel terecht: "dat de werken zich situeren in agrarisch gebied met landschappelijke waarde (artikel 6); dat het BPA in deze zone een bouwverbod voorziet voor het oprichten, verbouwen of vervangen van om het even welk gebouw of constructie en voor het uitvoeren van bouw-, wegenis-, infrastructuur- en verhardingswerken met uitzondering van de vergunningsplichtige werken opgesomd onder punt 6.2; dat het oprichten van een stal en het plaatsen van een betonverharding niet onder de bepalingen van artikel 6.2. vallen; dat voor deze werken geen uitzonderingsmaatregel opgenomen is in het BPA;".

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering van ons college onjuist is.

(...) Vervolgens werpt de verzoekende partij op dat ons college onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 2.3 van de voorafgaande bepalingen van het BPA, gezien deze enkel slaat op natuurmaatregelen en niet op gebouwen.

Echter, ons college heeft geen toepassing gemaakt van het betreffende artikel 2.3. doch alleen de mogelijke toepassing ervan onderzocht.

Op de hoorzitting van 21 september 2010 werd immers door en namens de verzoekende partij uitdrukkelijk aan ons college gevraagd of er een uitzonderingsmaatregel kon genomen worden.

Als zorgvuldige overheid heeft ons college bijgevolg de verschillende uitzonderingsbepalingen op hun eventuele toepasbaarheid onderzocht.

Betreffende de mogelijkheid tot uitzondering op basis van artikel 2.3 heeft ons college echter terecht geconcludeerd "dat het BPA onder 2.3 van de voorafgaande bepalingen 'uitzonderingen verboden en vergunningsplichtige werken voorziet; dat de uitzonderingsmaatregel enkel betrekking heeft op activiteiten die kaderen binnen de randvoorwaarden zoals bepaald in het natuurbewehoudsdecreet en latere versies en uitvoeringsbesluiten hiervan; dat het o.a. de opname van de activiteiten in een goedgekeurd bosbeheersplan, beheersplan natuureservaten, landinrichtingsplan, ruilverkavelingsplan, e.a. betreft;"; hetgeen door de verzoekende partij trouwens niet wordt betwist.

(...) Dit is trouwens niet de enige uitzonderingsgrond die door ons college zonder gunstig resultaat werd onderzocht.

Zo werd ook nagegaan of artikel 4.4.1 VCRO van toepassing kon zijn, quod non: "Overwegende dat de afwijkingsmogelijkheden van artikel 4.4.1 van de Vlaamse Codex RO niet van toepassing zijn; dat de gevraagde werken niet kunnen beschouwd worden als een beperkte afwijking".

(...) Tenslotte werd ook onderzocht of artikel 4.4.9 VCRO eventueel toepasselijk was.

Ons college concludeerde als volgt: "Overwegende dat artikel 4.4.9 van de Vlaamse Codex RO niet van toepassing is; dat bij de laatste wijziging van de Codex (B.S. 9/08/2010) de term 'plannen van aanleg'

gewijzigd is in 'gewestplan';

dat artikel 4.4.9 vóór de wijziging van de Vlaamse Codex in de mogelijkheid voorzag van: om af te wijken van bestemmingsvoorschriften van plannen van aanleg indien het aangevraagde kan worden vergund op basis van de voor de vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bepaalde standaardtypebepalingen in de bijlage bij het besluit van 11 april 2008 betreffende de typebepalingen (de zogenaamde "clichering";

dat door in het algemeen te verwijzen naar "plannen van aanleg" destijds (ongewild) de deur opengezet werd om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften van BPA's; dat aangezien de decreetgever enkel de mogelijkheid wilde voorzien om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen, de algemene verwijzing naar "plan van aanleg" in artikel 4.4.9 VCRO nu vervangen is door "gewestplan".

Overwegende dat vanuit de thans vigerende regelgeving ruimtelijke ordening derhalve geconcludeerd moet worden dat indien een bijzonder plan van aanleg een bouwverbod oplegt voor een bepaalde zone, in casu het agrarisch gebied met landschappelijke waarde, daar niet van kan afgeweken worden door de vergunningverlenende overheid; dat het college van burgemeester en schepenen van Hasselt deze strenge ordening van het gebied "■" gewild heeft om het open karakter ervan te bewaren, en dat deze visie bekrachtigd is door de minister;(..."

Bovenstaande motivering kan niet ernstig betwist worden; de motivering stelt immers duidelijk dat de van kracht zijnde regelgeving enkel nog afwijkingen t.a.v. het gewestplan toelaat en niet langer ten aanzien van een bijzonder plan van aanleg, zoals in het voorliggende geval.

De bewering dat ons college ten onrechte gesteld heeft dat artikel 4.4.9 VCRO niet van toepassing is, is dus manifest ongegrond.

(...) Het voorgaande toont overigens aan dat het bestreden besluit uiterst zorgvuldig is genomen; ons college heeft immers alle eventuele uitzonderingsgronden op het nochtans zeer duidelijke bouwverbod volgend uit het BPA geïnventariseerd en gecontroleerd, zodat ons college met de meest complete kennis van zaken de bestreden beslissing heeft genomen.

Het besluit is bovendien afdoende en voldoende draagkrachtig gemotiveerd. De beslissing van ons college is in geen geval 'kennelijk onredelijk', hetgeen zou inhouden dat geen enkele andere overheid, zich baserend op dezelfde gegevens, tot de genomen beslissing zou kunnen komen, quod in casu certe non.

..."

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij bijkomend:

"...

Verzoekende partij wenst ter kennis te brengen aan de raad voor vergunningsbetwistingen dat tegen eind 2011 alle veehouders de mestopslagcapaciteit op het bedrijf dienen op te drijven.

Momenteel is een opslagcapaciteit van zes maanden voldoende, doch vanaf 1 januari 2012 dient het bedrijf te beschikken over 9 maanden mestopslag.

Volgens de huidige vergunning (70 melkkoeien en 70 stuks jongvee) komt dit neer op

een minimum capaciteit van 1312,5 m³. Momenteel is er op het bedrijf een vergunning voor 1066 m³.

Een aanpassing met bijgebouwen dient dus in de loop van dit jaar te gebeuren.

Indien er zou geopteerd worden om de mestopslag op een andere wijze te construeren zou verzoeker een ronde mestsilo moeten bouwen met een plastieken kap.

Een dergelijk gebouw zou dan ook moeten opgericht worden buiten de bedrijvenzone.

Dit zou veel lelijker zijn dan het voorgestelde gebouw.

Thans wordt een zelfde constructie gevraagd als de bestaande, in dezelfde lijn, terwijl een silo met een nog niet aanwezige vorm in het landschap en in materialen die vloeken bij de bestaande gebouwen inzake ruimtelijke ordening absoluut niet verkiesbaar zijn.
...”

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag van de verzoekende partij werken betreft die volgens het BPA nr. [REDACTED] en omgeving’ in agrarisch gebied met landschappelijke waarde te situeren zijn. Voor de beoordeling van de planologische toelaatbaarheid van de aanvraag is artikel 6 van dat BPA de toetssteen en blijft de door het gewestplan ‘Hasselt-Genk’ bepaalde bestemming tot landschappelijk waardevol agrarisch gebied buiten beschouwing.

Artikel 6 van het BPA bevat de stedenbouwkundige voorschriften die in agrarisch gebied met landschappelijke waarde gelden. Het is in drie categorieën van voorschriften ingedeeld: de bestemming (artikel 6.1), de bepaling van de toelaatbare vergunningsplichtige werken en de daaraan verbonden voorwaarden (artikel 6.2), en de verbodsbepalingen (artikel 6.3).

Luidens artikel 6.1 is het agrarisch gebied met landschappelijke waarde voor grondgebonden agrarisch gebruik bestemd. Handelingen en werken die met de in de grondkleur aangegeven bestemming overeenstemmen, mogen worden uitgevoerd voor zover zij de identiteits-, belevings- of informatiewaarde van het landschap en de draagkracht van de natuur niet aantasten. Waardevolle cultuurhistorische en ecologische elementen moeten worden behouden. Luidens artikel 6, tweede lid van het BPA worden daartoe onder meer beperkingen betreffende het bouwen en verbouwen, het bebossen en het wijzigen van punt- en lijnvormige elementen opgelegd.

Welke werken en handelingen in agrarisch gebied met landschappelijke waarde onder welke voorwaarden kunnen worden vergund, wordt in artikel 6.2 bepaald. Artikel 6.2.1 bepaalt op algemene wijze voorwaarden voor vergunningsplichtige werken betreffende gebouwen en constructies, voor aanvragen voor een kapvergunning of voor aanplantingen, en voor aanvragen die betrekking hebben op agrarische bedrijven, constructies en inrichtingsmaatregelen. Vervolgens stelt artikel 6.2.2 de limitatieve lijst vast van de werken die kunnen worden vergund en de daarbij horende voorwaarden. Tot slot bepaalt artikel 6.3 welke werken en handelingen zijn verboden.

De in artikel 6.1, 6.2 en 6.3 opgenomen voorschriften moeten samen worden gelezen. Het volstaat niet dat een aanvraag de toets aan de in artikel 6.1 algemeen bepaalde bestemming

doorstaat. De werken waarvoor een vergunning wordt aangevraagd, moeten in de opsomming van artikel 6.2.2 voorkomen en gebeurlijk aan de in artikel 6.2.1 en 6.2.2 bepaalde voorwaarden voldoen.

Dat de aanvraag van de verzoekende partij aan de door artikel 6.1 bepaalde bestemming en ook aan de door artikel 6.2.1 gestelde voorwaarden zou voldoen, *'gezien er een harmonisch geheel is, er een beplantingsplan en inrichtingsplan is en er een positief advies is van de afdeling Land'*, is dan ook niet afdoende om de afgifte van de vergunning te wettigen. Anders dan de verzoekende partij het doet voorkomen, zijn artikel 6.1 en 6.2.1 geen afzonderlijk te lezen bepalingen die de uitsluitende maatstaf vormen voor wat er wel en niet mag, maar moeten ook de door artikel 6.2.2 en 6.3 ingestelde beperkingen en verboden in agrarisch gebied met landschappelijke waarde bij de beoordeling worden betrokken. In de door de verzoekende partij voorgestane lezing worden artikel 6.2.2 en 6.3 grotendeels van hun betekenis ontdaan. Met recht merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij zich ten onrechte tot de algemene bepalingen van artikel 6.1 en 6.2.1 beperkt zonder oog te hebben voor de beperkingen en verbodsbepalingen die artikel 6.2.2 en 6.3 aan de bestemming van agrarisch gebied met landschappelijke waarde heeft gekoppeld.

Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing correct vaststelt, verbiedt artikel 6.3 van het BPA in agrarisch gebied met landschappelijke waarde *'het oprichten, verbouwen of vervangen van om het even welk gebouw of constructie'* en *'het uitvoeren van bouw-, wegenis-, infrastructuur- en verhardingswerken'*. De in artikel 6.2 opgesomde vergunningsplichtige werken worden van dat verbod uitgezonderd. De verwerende partij stelt vervolgens vast dat de aanvraag van de verzoekende partij voor de bouw van een jongveestal en de aanleg van een betonverharding niet in de opsomming van artikel 6.2.2 voorkomt. Nergens in haar verzoekschrift argumenteert de verzoekende partij het tegendeel.

2.

De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij ten onrechte 'artikel 2.3 van de voorafgaandelijke bepalingen' van het BPA op haar aanvraag heeft toegepast. Dat artikel 2.3 is, volgens de verzoekende partij, een verbodsbepaling die enkel op 'natuurmaatregelen' slaat, niet op gebouwen.

Uit het door haar gegeven citaat blijkt dat de verzoekende partij twee bepalingen van het BPA met elkaar verwart. De verzoekende partij citeert de verbodsbepaling van artikel 2.3 dat deel uitmaakt van de voorschriften die gelden in natuurgebied met boskarakter. Die bepaling is niet op haar aanvraag van toepassing en heeft de verwerende partij ook niet toegepast. Wel heeft de verwerende partij de toepasselijkheid van punt 2.3 van de voorafgaande bepalingen van het BPA onderzocht. Punt 2.3 van de voorafgaande bepalingen maakt een uitzondering op de verbodsbepalingen en vergunningsplichtige werken betreffende het wijzigen van vegetatie en kleine landschapselementen *'wanneer de activiteiten kaderen binnen de randvoorwaarden zoals bepaald in het natuurbehoudsdecreet en latere versies en uitvoeringsbesluiten hiervan (...)'*. De verwerende partij heeft, ten behoeve van de verzoekende partij, onderzocht of de aanvraag met toepassing van die uitzonderingsbepaling in afwijking van artikel 6.2.2 en 6.3 van het BPA zou kunnen worden vergund. Zij is tot de vaststelling gekomen dat die uitzonderingsbepaling niet van toepassing is, wat de verzoekende partij ook niet betwist.

3.

De verzoekende partij voert aan dat er *'ten onrechte wordt gesteld dat art. 4.4.9 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening niet van toepassing zou zijn'* en dat er *'evenmin wordt gemotiveerd waarom art. 4.4.9 (...) niet van toepassing zou zijn'*.

Uit lectuur van artikel 4.4.9 VCRO blijkt duidelijk waarom die bepaling niet van toepassing is. Artikel 4.4.9 VCRO bevat een regeling die het vergunningverlenende bestuursorgaan toelaat om onder de daarin bepaalde voorwaarden af te wijken van de bestemmingsvoorschriften van een gewestplan. De beperking van artikel 4.4.9 VCRO tot gewestplannen is het resultaat van artikel 15 van het decreet houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is de uitsluiting van bijzondere plannen van aanleg van de afwijkingsregeling een bewuste keuze van de decreetgever geweest (*Parl. St.*, VI. P., 2009-10, nr. 349/1). Het valt niet in te zien wat de verwerende partij daaraan had moeten toevoegen om duidelijk te maken dat artikel 4.4.9 VCRO niet op de aanvraag van de verzoekende partij van toepassing is.

4.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij de aangevraagde vergunning heeft geweigerd. De verwerende partij stelt vast dat de aanvraag in strijd is met artikel 6.2.2 en 6.3 van het BPA en dat de uitzonderingsbepaling van punt 2.3 van de voorafgaande bepalingen van dat BPA niet toelaat om in afwijking daarvan de aanvraag te vergunnen. De verwerende partij toetst de aanvraag ook aan artikel 4.4.1 en 4.4.9 VCRO en komt tot de vaststelling dat op grond daarvan evenmin de vergunning kan worden afgegeven. De verzoekende partij slaagt er niet in om de wettigheid van die vaststellingen te weerleggen.

De verzoekende partij geeft voor het overige enkel niet-ontvankelijke opportuïteïtskritiek op het BPA of niet ter zake doende overwegingen ter betwisting van de bestreden beslissing. Dat het BPA ondanks haar ‘aanhoudend bezwaar’ werd goedgekeurd, dat ‘alle structuurplannen de nood aan professionele landbouw bevestigen’, dat de verzoekende partij ‘een jonge landbouwer is die een modern bedrijf uitbaat’ en ‘nood heeft aan groeimogelijkheden’, dat zij ‘een van de laatste landbouwers is in de zone van het BPA en daardoor een van de laatste zekerheden om beroepslandbouw te garanderen’, dat enkel in haar geval ‘de bedrijvenzone kleiner is dan de bestaande bebouwing’ en dat zij van mening is dat het niet de bedoeling van het BPA kan zijn geweest om de ontwikkeling van haar bedrijf onmogelijk te maken, zijn overwegingen die ter weerlegging van de toepasselijkheid van het BPA iedere relevantie missen. Evenmin dienend zijn de bladzijdelange theoretische, niet op de bestreden beslissing betrokken beschouwingen die zij over de motiveringsplicht ten beste geeft.

5.

De in de wederantwoordnota bijkomende argumentatie betreffende de ‘mestopslagcapaciteit’ die de verzoekende partij ‘ter kennis wenst te brengen’ van de Raad is onontvankelijk. Die argumentatie komt te laat en bevat niet meer dan overwegingen waaruit zou moeten blijken dat het vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening wenselijker is dat de aanvraag van de verzoekende partij wordt vergund.

Het middel wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 4 februari 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Geert DE WOLF, voorzitter van de achtste kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Eddie CLYBOUW

Geert DE WOLF